

Halina Helena Bobowska

urodziła się 11 grudnia 1889 roku [23.12 według kalendarza gregoriańskiego] w Gniewaniu na Podolu. Pochodziła z patriotycznej rodziny, gdzie umiłowanie ojczyzny i marzenie o odzyskaniu niepodległości było dążeniem kolejnych pokoleń. Stryj Haliny, Franciszek Bobowski zginął w czasie powstania styczniowego pod Sołowijówką (9/10 maja 1863), gdzie miejscowi chłopci dokonali linczu na grupie 21 polskich agitatorów, usiłujących objaśnić im „Złotą Hramotę” - dekret uwłaszczeniowy skierowany do chłopów ukraińskich, mający na celu pozyskać ich przychylność do walki z Imperium Rosyjskim. Dwunastu agitatorów zamordowano wówczas na miejscu, a pozostałych, w większości ciężko rannych, wydano władzom rosyjskim. Ojciec Karol Bobowski był administratorem cukrowni w Gniewaniu. Jako człowiek lewicowych poglądów i społecznik zainicjował i był jednym z członków założycieli pierwszego na terenach carskiej Rosji Związku Zawodowego Pracowników Cukrowni. W czasie rewolucji został aresztowany w 1919 roku przez lotny oddział NKWD i stracony w więzieniu w Kijowie 23 sierpnia 1919 roku. Jeden z braci, Konstanty należał do PPS i brał udział w zjeździe w Londynie poprzedzającym rewolucję 1905 roku, czynnie angażując się w działania partii. Był pierwszym redaktorem wydawanego w Kijowie „Przedświtu” organu PPS. W latach 1928 – 1932 był burmistrzem Skarżyska- Kamiennej. Konstanty zmarł po długiej chorobie w 1941 roku. Drugi brat Franciszek brał udział w walkach III korpusu na Podolu i zginął w 1918 roku w Niemirowie od kuli „dum-dum”. Trzeci brat Zygmunt, malarz, ukończył ASP, działał w Grupie Plastyków Warszawskich „Czapka Frygijska” przy Spółdzielni „Szklane Domy”. Zygmunt ściśle współpracował z inteligencją żydowską, a pod wpływem kontaktów nawiązanych na ASP stał się komunistą i członkiem KPP. Zginął zastrzelony przez Niemców w 1943 roku w czasie napadu na bank spółdzielczy w Warszawie.

Halina początki nauki pobierała w domu, a następnie w 1910 roku ukończyła szkołę handlową w Kijowie, a następnie wstąpiła na Wydział Filozoficzny na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. Pierwsza wojna Światowa wymusiła przerwanie studiów i powrót do majątku Buszynka na Podolu, gdzie Halina uczyła swoje młodsze rodzeństwo i udzielała korepetycji.

Pracę nauczycielską rozpoczęła w 1918 roku jako nauczycielka języka polskiego i historii w nowo otwartym gimnazjum J. Słowackiego w Żytomierzu. W 1919/20

roku pracowała w gimnazjum w Lidzie, skąd wyjechała w 1920 roku wskutek działań wojennych i rozpoczęła działalność instruktorsko-oświatową w 60. Pułku Piechoty Wielkopolskiej przeniesionym w grudniu 1920 roku do Ostrowa Wielkopolskiego. Za działalność tę została odznaczona Srebrnym Krzyżem Zasługi.

Po wojnie polsko-bolszewickiej otrzymała możliwość przekwalifikowania się z uwagi na zapotrzebowanie na większą ilość pedagogów w kraju. Ukończyła Instytut Pedagogiczny w Warszawie (lata 1921/1922). W 1923 roku rozpoczęła pracę w Państwowym Seminarium Nauczycielskim Żeńskim w Chełmie, którego założycielką i dyrektorem była dr Jadwiga Młodowska. W Seminarium w Chełmie Lubelskim, Halina Bobowska pracowała do 1937 roku. Po likwidacji seminarium została skierowana do pracy w Siedlcach, jako kierownik szkoły ćwiczeń w Liceum Pedagogicznym, do 1946 roku.

W czasie okupacji poza tajnym nauczaniem, współpracowała ze Związkiem Walki Zbrojnej, a w okresie Powstania Warszawskiego, jako była instruktorka oświatowa, pomagała prowadzić gospodę dla powstańców oraz niosła pomoc dla rannych w szpitalu przy ulicy Chmielnej. Po upadku powstania powróciła do Siedlec. W roku 1946 została skierowana do pracy w Liceum Pedagogicznym w Legnicy, gdzie pracowała aż do emerytury we wrześniu 1962 roku. Ostatnie lata życia spędziła we Wrocławiu ze swoimi bratanicami. Zmarła 5 września 1971 roku, pochowana została na Cmentarzu Grabiszyńskim.